

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-134)

Nov (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 111)

684. ஸ்தவ்ய:

துதிப்பதற்கு ஏற்றவன். இதன் காரணம் மங்களகரமாகவும், நித்யமாகவும், தோஷங்கள் அற்றதாகவும், எல்லையற்றதாவும் இருக்கின்ற குணங்களை எப்போதும் கொண்டவன்; ஆயிரம் திருநாமங்கள் கொண்டவன் - போன்றவை ஆகும். இப்படியாக உள்ள அவனே அல்லவோ போற்றத்தக்கவன்; விபரீதமான குணங்கள் பல கொண்ட மற்ற தேவதைகளை எவ்விதம் போற்றுவது? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி - ஆதரேண யதா ஸ்தௌதி தநவந்தம் தநேசசயா ஏவம் சேத் விச்வகர்த்தாரம் கோ ந முச்யதே பந்தநாத் - தனம் தேடும் ஒருவன் ஒரு தனவானை வேண்டும்போது எவ்விதம் ஆசையுடன் வேண்டுவானோ அது போன்று, இந்த உலகின் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை ஆசையுடன் வேண்டினால் அனைத்து பந்தங்களும் அறுபடும்.
- மஹாபாரதம் - இதீதம் கீர்த்தநீயஸ்ய - இதுவே அவனைத் துதிக்கும் திருநாமங்கள்

685. ஸ்தவப்ரிய:

எப்படி இருந்தாலும், எந்த மொழியாக இருந்தாலும், யாராக இருந்தாலும், தன்னைப் போற்றினாலும், தன்னை இகழ்ந்தாலும் கூறும் சொற்களானவை தன்னையும் தனது குணத்தையும் குறித்து இருந்தது என்றால், அதனை மிகவும் மகிழ்வுடன் ஏற்பவன். இந்த விஷயம் கண்டாகர்ணன் விஷயத்தில் காணலாம் (இவன் சிவனிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டு, மஹாவிஷ்ணுவை ஆரதிக்கவே கூடாது என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவன்; ஆனால் இவ்விதம் விஷ்ணுவைக் குறித்து எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்ததால் மோசஷம் பெற்றான்).

686. ஸ்தோத்ரம்

தன்னைக் குறித்த துதி என்றால், அதனைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டு நிற்பவன். இதனைத் துருவன் விஷயத்தில் தெளிவாகக் காணலாம்.

687. ஸ்துத:

ஆயிரம் படம் கொண்ட ஆதிசேஷனாலும், வேத ஸ்வரூபனாகிய கருடனாலும், மற்ற நித்யஸூரிகளாலும், நான்முகன் போன்றவர்களாலும், நம்மாலும் அவரவர்களுக்கான விருப்பங்கள் நிறைவேறும் பொருட்டு எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் போற்றப்படுபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (43-27) – அசேஷதேவே ச நரேச்வரேச்வரை: ஸதா ஸ்துதம் யச்சரிதம் மஹாதுபுதம் – அனைத்து தேவர்களாலும், அரசர்களாலும், ஈச்வர்களாலும் எப்போதும் துதிக்கப்படும்படியாக அவனது லீலைகள் அற்புதமாக உள்ளன

- புருஷஸூக்தம் - தாதா புரஸ்தாத் யமுதாஜஹார சக்ர: ப்ரவித்வாந் ப்ரதிசச்சதஸ்த்ர: - யாரை நான்முகன் த்யானித்தானோ, யாரை இந்த்ரன் உபாஸித்தானோ, யாரை எட்டு திக்பாலகர்களும் உபாஸித்தார்களோ

688. ஸ்தோதா

தன்னைப் புகழ்ந்து துதிப்பவனைப் புகழ்கின்ற சீலன். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (75-55) - யம் ஸ்துவந் ஸ்தவ்யதாமேதி வந்தமாந்ச்ச வந்த்யதாம் - யார் அவனைப் புகழ்கிறார்களோ, அவர்கள் அவனால் போற்றப்படுகிறார்கள்; யார் அவனை வணங்குகிறார்களோ, அவர்கள் அவனால் வணங்கப்படுகிறார்கள்

689. ரணப்ரிய:

இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்றவற்றால் போற்றப்பட்ட திவ்யமான சேஷ்டிதங்களைக் கொண்டவன். தனக்கு மிகவும் அன்பானவர்கள் மகிழவேண்டும் என்பதற்காகவே யுத்தம் போன்றவற்றைச் செய்பவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (111-31) - தத: ஸகாமம் ஸுக்ரீவமங்கதம் ச மஹாபலம் சகார ராகவ: ப்ரீதோ ஹத்வா ராவணமாஹவே - ராவணனைக் கொன்று, அதன் மூலம் இராமன் சுக்ரீவனையும், அங்கதனையும் மகிழ வைத்தான்.

690. பூர்ண:

மிகவும் கடினத்துடன் ஆரதிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், துதிப்பதால் மட்டுமே அவன் கிட்டுகிறான். இதற்குக் காரணம் - அனைத்துவிதமான அபீஷ்டங்களையும் கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆகும்.

691. பூரயிதா

இவ்விதமாக பூர்ணமாக உள்ளபோதிலும், குறை உள்ளவன் போன்று, தன்னைத் துதிப்பவனுடைய துதியை விரும்புவனாக, இதன் மூலம் அவனுடைய விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொடுப்பவன்.

692. புண்ய:

மிகுந்த பாவங்களைச் செய்தவன் கூட புண்ணியத்தை ஏற்கும்படியாக தூய்மைப்படுத்துபவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 134)

இதற்கு பூர்வபக்ஷிகள் பின்வருமாறு வாதம் செய்யக்கூடும். இலக்கண முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட ஒரு வரியில் உள்ள தனித்தனி பதங்கள் பலவிதமான தன்மைகள் குறித்து ஏதும் கூற இயலாது; காரணம் அந்த வரி முழுமையும் சேர்ந்து ஒரு கருத்தை மட்டும் உணர்த்துவதற்காக உள்ளன. ஆக ஒன்றைப் பற்றி மட்டுமே உரைப்பதால் அதன் குணங்கள் குறித்த பலவும் தள்ளப்பட்டதாகவே ஆகின்றன. ஆகவே இந்த வரியை (தத் த்வம் அஸி) வேறுவிதமாகப் பொருள் கொள்ள எந்தவிதமான முகாந்திரமும் இல்லை. உதாரணமாக “நீலம் உத்பலம் - அந்த மலர் நீல நிறமாக உள்ளது” என்ற வாக்கியத்தில் நீலம் என்பதும், உத்பலம் என்பதும் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாக உள்ள ஒரு வஸ்துவையே உணர்த்துகின்றன. ஆகவே இங்கு மலராக இருத்தல், நீலநிறமாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டும் உரைக்கப்பட்டதாகக் கொள்ள இயலாது. இவ்விதம் கொண்டால் - மலராக உள்ள தன்மையும், அந்த மலரானது நீல நிறமாக உள்ள தன்மையும் கொண்ட ஒரே வஸ்து என்று கூறுவதாக ஆகும்; இது ஏற்க இயலாத ஒன்றாகிறது. அதாவது இங்கு நீல நிறமான தன்மை கொண்டதாகவே உள்ள மலர் என்ற தன்மை கொண்ட வஸ்து என்று கூறுவதாக ஆகிறது. இது சரியல்ல. ஏன்? இவ்விதம் கொண்டால், மலர் என்ற தன்மை கொண்டதாகவே உள்ள நீல நிறம் என்ற தன்மை கொண்ட வஸ்து என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் ஓர் உதாரணம் காண்போம். “ஸோயம் தேவதத்த: - இது அந்த தேவதத்தன்” என்ற வரியைக் காண்க. இந்த வரியின் மூலம் கடந்த காலத்தில் வேறு எங்கேயோ இருந்த தேவதத்தன் என்பவன் இப்போது அதே நிலையில் இங்கு உள்ளான் என்று கூறுவதாகக் கொள்ள முடியாது. இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால், முன்பு ஒரு காலத்தில், ஓர் இடத்தில் இருந்த தேவதத்தன் என்பவனின் தன்மைகள், இப்போது இங்கு உள்ள தேவதத்தன் என்பவனுடைய தன்மைகளுடன் ஒன்றாக உள்ளன என்பதே ஆகும். ஆகவே நீலம் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன், அந்தச் சொல்லானது மற்ற ஏதோ ஒரு சொல்லுடன் இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ள நிலைக்கு முரண்பாடாகப் பொருள் அளிக்கும் என்று கொள்ள முடியாது; ஆனால்

இந்தப் பதம் தன்னுடன் இணைத்துக் கூறப்பட்ட வஸ்துவின் ப்ரதான தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது என்றே ஆகிறது, இதனைப் போன்றே அனைத்து இடங்களிலும் கொள்ளவேண்டும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 134)

சாரீரம் மற்றும் மனம் காரணமாக ஏற்படும் ஜாதிகளின் பேதங்கள்

மூலம் - தம: சூத்ரே ரஜ: சூத்ரே ப்ராஹ்மணே ஸத்த்வமுத்தமம் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸத்த்வாதி குண தாரதம்யவத்தான சாரீரத்தில் ப்ராஹ்மண்யாதிகள் வேறே; மனஸ்ஸில் ஸத்த்வாதி குணவிசேஷமடியாக ஸர்வ ஜாதிகளிலும் ப்ரசம்ஸா வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மண்யாதிகளும் வேறே. இவற்றில் சாரீர குண விசேஷமடியாக வ்யவஸ்திதங்களான சாரீர ஜாதிவிசேஷங்கள் உத்பத்தி ஸித்தங்களாய் மரணாந்தமாக ஸ்திரங்களாயிருக்கும். மானஸமான ஸத்த்வாதி குணோந்மேஷமடியாகச் சொல்லுகிற ப்ராஹ்மண்யாதிகள் ஸர்வஜாதிகளுக்கும் ஸம்பாவிதங்களாய், ப்ராஹ்லாதிகளுக்கு ஜந்மஸித்தங்களாய், நீக்கியுள்ளார்க்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தாதி ஹேதுக்களாலே ஆகந்துகங்களாயிருக்கும். இதில் சாரீர ஜாதி விசேஷங்களையிட்டுச் சில சாஸ்த்ரங்கள் நியதங்களாம். மானஸமான ப்ராஹ்மண்யாதிகளையிட்டு அவற்றுக்கு அநுரூபமான புருஷார்த்த விஷயங்களும் ப்ரசம்ஸாதிகளும் ஸர்வஜாதியிலும் ஸம்பாவிதங்களாம். இதில் ப்ராஹ்மணாதிகள் பக்கலிலே மாநஸமான விபரீதாசாரங்கள் வந்தால் சம தமாதி போக்யமாக சாஸ்த்ர ஸித்தமான ஜந்மத்திலே பிறந்து தப்பினானென்று மிகவும் நிந்தை நடக்கும். ஜாத்யந்தரங்களிலே பிறந்து குணோத்தரனாய்ப் போந்தானாகில் ஏதை: ஸமேத: சூத்ரோ அபி வார்த்தகே மானமர்ஹதி இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரசம்ஸை மிகவும் நடக்கும். இவற்றில் சாரீரமாயும் மாநஸமாயும் வரும் உத்கர்ஷம் கர்வ ஹேதுவாமாகில் அநர்த்தகரமாம். இவ்விரண்டு வழியாலுமுள்ள அபகர்ஷம் "குலங்களாய ஈரிரண்டில்" என்கிற பாட்டிலும், ஜதித்வாஹம் வம்சே என்கிற

சீலோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே தான் நின்ற நிலை தெளிந்து கார்பண்யத்தை விளைத்து அகிஞ்சநாதிகாரமான உபாய விசேஷத்திலே மூட்டுமாகில் புருஷார்த்த காரணமாகையாலே சீலாக்யமாம். இப்படிக்கு ஜாதி வ்யவஸ்தையும் ஜாத்யநுரூபமான வருத்த வ்யவஸ்தையும் உண்டானாலும் ஸர்வருக்கும் பாகவதத்வ நிபந்தனமாக முன்பு ஸமர்ப்பித்த உத்தேச்யத்வ ப்ரதிபத்திக்கு விரோதமில்லை.

விளக்கம் – மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (40-11) - தம: சூத்ரே ரஜ: சஷத்ரே ப்ராஹ்மணே ஸத்த்வமுத்தமம் – சூத்ரனிடம் மிகுதியான தமோ குணம், சஷத்ரியனிடம் மிகுதியான ரஜோ குணம், அந்தணனிடம் மிகுந்த ஸத்த்வ குணம் காணப்படும் – என்பது போன்ற வரிகள் காண்க. இது போன்ற வாக்கியங்களில் கூறப்படும் ஸத்த்வம் முதலான சரீரத்தில் காணப்படும் குணங்களின் அடிப்படையில் அந்தணன் போன்றதான பிரிவுகள் என்பது வேறு; இது போன்றுள்ள ஒரு சில வாக்கியங்களில் கூறப்படும் ஸத்த்வம் முதலான மனதில் காணப்படும் குணங்களின் அடிப்படையில் அந்தணன் போன்றதான பிரிவுகள் என்பது வேறு என்று அறியவேண்டும். இவற்றில் சரீரத்தின் அடிப்படையில் உண்டான குணங்களின் காரணமாக ஏற்படும் ஜாதிவிசேஷங்கள் பிறப்பு தொடங்கி, மரணம் முடிய நீடிக்கும். அந்தணனுக்கே உரியதும், மனதில் உண்டாவதும் ஆகிய ஸத்த்வகுணம் என்பது அனைத்து ஜாதிகளுக்கும் உண்டாகலாம். இதனை ப்ரஹ்லாதன் போன்றவர்களுக்கு பிறப்பிலேயே இருந்ததைக் காணலாம். ஒரு சிலருக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தம் போன்ற சில காரணங்களால் சிறிது காலம் கழித்து உண்டாகலாம். சரீர குண வேறுபாடுகள் காரணமாக உண்டான ஜாதியின் அடிப்படையில், ஒரு சில சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே விதிக்கப்படுகின்றன. மனதில் உண்டாகின்ற அந்தணனின் தன்மையான ஸத்த்வம் போன்றவற்றால் உண்டாகவல்ல புருஷார்த்தம் குறித்த சிந்தனை மற்றும் அவற்றுக்கான உபாயங்களை நாடுதல் போன்றவை அனைத்து ஜாதிகளிலும் காணப்படலாம். அந்தண ஜாதியில் பிறந்து, அவனுடைய மனதில் விபரீதமான எண்ணங்கள் உண்டானால், “மனதை அடக்கவல்ல ஜாதியில் பிறந்து சாஸ்த்ரங்களுக்கு ஏற்றபடி நடக்கவேண்டிய இவன், இப்படிப் பிறந்தானே”, என்று அனைவரும் பழிப்பர். ஆனால் அந்தணன் அல்லாத ஜாதியில் பிறந்த ஒருவன்

உயர்ந்த குணங்களுடன் உள்ளான் என்றால், யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (1-110) - ஏதை: ஸமேத: சூத்ரோ அபி வார்த்தகே மானமர்ஹதி - வித்யை, கர்மம், வயது, பந்து, செல்வம் என்றுள்ள வரிசைப்படி கூடியுள்ள சூத்ரனும் கௌரவிக்கப்படத் தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, கொண்டாடப்படுவான். ஒருவனுக்கு சரீரம் மற்றும் மனம் ஆகியவை காரணமாக உண்டாகும் குணங்களால் கர்வம் உண்டானால், அது நாசத்தையே ஏற்படுத்தும். இந்த இரண்டுவிதங்களாலும் உண்டாகும் ஜாதி தாழ்வு குறித்து திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய ஈரிரண்டில் - தர்மங்களைச் செய்ய ஏற்றதான அந்தணன் உள்ளிட்ட நான்கு ஜாதியில் நான் பிறக்கவில்லை - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (61) - ஜதித்வாஹம் வம்சே - உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த நான், பாவங்களைச் செய்தபடி உள்ளேனே - என்றும் கூறுவதைக் காண்க. இந்த நிலை குறித்து ஒருவன் வருத்தம் கொள்ளும்போது, அவனுக்குத் தனது தாழ்ந்த நிலையைக் குறித்து இரக்கம் உண்டாகி, தனது நிலைக்கு ஏற்றபடியான உபாயத்தைத் தேடிக் கொள்ளக்கூடும்; இத்தகைய வருத்தம் என்பது போற்றத்தக்கதாக உள்ளது. இப்படியாக எத்தனை விதிகள் இருந்தாலும், “பகவத் பக்தர்” என்னும் முறையில் அளிக்கப்படவேண்டிய மரியாதையை யாராக இருந்தாலும் பெறுவதில் தடை ஏதும் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 90)

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி அநந்யப்ரயோஜனனாய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவ தென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய தசையில் ஸ்வரூபெளஜ்ஜவல்யமும் அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்ய தசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக மற்ற எந்தப் பயனையும் எண்ணாமல் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசம் அடையும் என்று கூறினார். இதே போன்று முக்தி பெற்ற நிலையிலும் கைங்கர்யம் செய்யும்போது ஆத்மா இவ்விதம் ப்ரகாசத்துடன் விளக்கும் என்பதும் இங்கு மறைமுகமாகக் கிட்டும் அர்த்தம் என்று உரைக்க எண்ணினார். ஆகவே இவ்விதமாகக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது ஸ்வரூபம் எவ்விதம் ப்ரகாசம் அடைகிறதோ அதே போன்று, அதற்கு முந்தைய நிலைகளிலும் ஆத்மாவை ப்ரகாசம் அடையச் செய்யவேண்டும் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது - கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

விளக்கம் - “முன்புள்ள தசைகளிலும்” என்பதன் மூலம் கைங்கர்யம் செய்யத் தொடங்கும் நிலைக்கு முன்பிருந்த காலங்களில் அல்லது நிலைகளில் என்று கூறினார்.

289. முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

அவதாரிகை - முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் தொடங்குவதற்கு முன்பு எத்தனை நிலைகள் உண்டு என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

அவதாரிகை - அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேசைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த நான்கு நிலைகள் எவை என்ற கேள்விக்கு இப்போது விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநதசையாவது) - ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிற தசை. (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரணைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை. (ப்ராப்திதசையாவது), ஸம்ஸாரிக ஸகல துரித நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது), ப்ராப்யபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யமிநே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்த்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாந பலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயினே க்ரமமிருப்பது; ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய், பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்டபடியொழுங்கா யிருக்கும்.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாநதசையாவது) - ஆசார்யனின் உபதேசம் காரணமாக ஞானம் ஏற்பட்டு, அந்த ஞானம் தொடர்கின்ற நிலை. (வரண தசை) - தனக்கு எப்போதும் உதவி செய்யச் சித்தமாக உள்ளவனும், ஸித்தோபாயமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரணைத் தனக்கு உபாயமாகக் கொள்ளும் நிலை. (ப்ராப்தி தசை) - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப் பெற்று ஸர்வேச்வரனின் திருவடியை அடைகின்ற நிலை. (ப்ராப்ய அநுபவ தசை) - அடையப்படும் இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரணை அடைந்து அநுபவிக்கும் நிலை. இப்படிப்பட்ட அநுபவத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட ப்ரீதி காரணமாகவே கைங்கர்யம்

ஏற்படுகிறது; இதுவே உயர்ந்த பலனாகும். முதலில் இருக்க வேண்டியதான உண்மையான ஞானமும், அந்த ஞானம் காரணமாக ஏற்படும் “உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுதல்” என்பதும், இவ்விதம் கைக்கொண்டதால் ஏற்படும் பகவத் ப்ராப்தியும், இவ்விதம் பகவானை அடைந்தவுடன் உண்டாகும் அனுபவமும், இந்த அனுபவம் காரணமாக ஏற்படும் மகிழ்ச்சியால் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும் என்று வரிசையாக உள்ளது. ஆகவே கைங்கர்ய நிலை என்பது இறுதியாக உள்ள நிலையாகவும், இதற்கு முன்பு காணப்படும் நான்கு நிலைகளும் இந்தக் கைங்கர்ய நிலையை வந்தடைய உதவும் மார்க்கமாகவும் உள்ளன என்று கருத்து.

291. ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்தி தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

அவதாரிகை - இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார் மேலே (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த நான்கு நிலைகளில் ஜீவாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்வது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) - ஆசார்யன் மேன் மேல் தனக் கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) “நோற்ற நோன்பிலேன்”, “நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி”, “ஸத்கர்ம நைவகில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோமி” இத்யாதியிற்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை (ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெற்றபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, “வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது”, “தரியேனினி”, “கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ” இத்யாதிப்படியே, விளம்பா ஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையிலபி நிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபி நிவேசத்தை ப்ராகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) - தனக்கு தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் (உண்மை, நன்மை, பயன்) ஆகிய மூன்றைக் குறித்து ஏதும் தெரியாது என்று தனது அறியாமையை ஆசார்யனுக்கு உணர்த்தி, அவர்

இவற்றைக் குறித்து நமக்கு மேன்மேலும் நாம் அறியாத விஷயங்கள் குறித்து உபதேசம் செய்யும்படியாக, பலமுறை விண்ணப்பம் செய்தல் ஆகும். (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணப்படுவது போன்று ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம் போன்ற எதுவும் தன்னிடம் இல்லை என்பதை வெளிப்படுத்தும் ஆகிஞ்சநயத்தை (வேறு உபாயம் இல்லை என்பதை வெளிப்படுத்தல் ஆகும்):

- திருவாய்மொழி (5-7-1) – நோற்ற நோன்பிலேன்
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) – ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி – கர்மயோகத்தில் நிற்கத் தகுதி உடையவன் அல்லன்
- ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (88) - ஸத்கர்ம நைவகில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோமி – சிறந்த கர்மங்களைச் சிறிதும் கடைபிடிக்கவில்லை

(ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது) – ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் கிட்டும்போது கிட்டட்டும் என்று காத்திராமல், கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று, தாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமான தனது துன்பத்தைக் கூறுவதாகும்:

- பெரிய திருவாய்மொழி (6-3-8) - வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது
- திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியேன் இனி
- திருவாய்மொழி (6-9-9) – கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ

(ப்ராப்யாநுபவ தசையிலபி நிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது) - மிகுந்த தாகம் எடுத்த ஒருவனுக்கு எத்தனை தண்ணீர் பருகினாலும் தாகம் சட்டென்று அடங்காதது போன்று, ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்த காரணத்தினால் த்ருப்தி ஏற்படாமல், மேன்மேலும் அவனை அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று தனது ஆசையை வெளிப்படுத்துவது ஆகும். ஆகவே ஞானதசை போன்ற நான்கிலும் ஆத்மாவை ப்ரகாசமாக்குவது என்றால், இந்தத் தன்மைகளை முன்னிடுதல் என்று பொருள்.

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (அஜ்ஞாநம் போவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இவன் இவற்றை முன்னிறுத்துவதன் மூலம், இவனுக்கு இவை எவ்விதமாக நீங்குகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக தர்சிப்பது அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக் கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத் கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி சமிப்பது, இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான வீச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறாமையா லுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப்போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பான பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய க்ருபையாலே; அநுபவதசையி லநுக்ஷணம் பிறக்கு மபிநிவேச மடங்குவது. அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை.

விளக்கம் - தத்வம் மற்றும் நன்மை (ஹிதம்) ஆகியவற்றில் இவனுக்கு உள்ள அறியாமை என்பது அடியுடன் நீங்குவது எப்படி என்றால், அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் காண்பித்து, இதன் காரணமாக இவற்றை இவன் அறிந்து கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆசார்யனின் ஞானத்தால் ஆகும். பேறு அடைவதற்குத் தகுதியாக உள்ளதான எந்தவிதமான புண்ணிய செயல்களும் தன்னிடம் இல்லை என்ற குறை நீங்குவது எப்படி என்றால் - ஜீவாத்மாவிடம் எதனையும் எதிர்பாராமல் அவனுக்குக் காரியம் செய்கின்ற உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய “வேறு எந்தத் துணையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல்” என்ற நிறைவு காரணமாகவே ஆகும். சற்றும் தாமதம் இல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அடைய இயலாமல் ஏற்படும் துக்கம் நீங்குவது எப்படி என்றால் - ஜீவாத்மாவின் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அவனுடைய காரியங்களை உடனே செய்து முடிக்கக் காரணமாக உள்ளதான “ஸர்வேச்வரனுடைய மற்றவர்களின் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத கருணை என்பதால் ஆகும்”. ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும்போது ஒவ்வொரு நொடியிலும் ஏற்படுகின்ற ப்ரீதி அடங்குவது எப்படி என்றால் - அவனை மேன்மேலும் அனுபவித்தல் மூலம் ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 100)

முதற்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி

பொருமானீள் ப்ரவேசம்

மூலம் - “கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அதாவது, நிர்வருதியென்று ஸுகமாய், ஸுகிக்கிறார் என்றபடி. கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோர் ஏற்றமுண்டு. அதாவது “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்றிறே கீழ் நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கு அவ்வருகு ஏற்றமாகச் செய்து கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; இனி இதினுடைய அவிச்சேதத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கையே உள்ளது; “பேறு கனத்திருந்தது, இது வந்த வழி என்ன?” என்று ஆராய்ந்தார், இப்பேற்றின் கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதொரு நன்மை தம்தலையில் இன்றிக்கேயிருந்தது; இத்தலையிலும் ஏதேனும் உண்டாகப் பார்த்தாலும், அத்வேஷமாதல், ஆபிமுக்யமாதலிறே உள்ளது; அத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லப் போராதே; இத்தலையிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின் கனத்துக்கு இத்தை ஒரு ஸாதநமாகச் சொல்லப் போராதே; ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம் பழம் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப் பெற்றால் அது விலையாயிராதே; ஸர்வேச்வரனடியாக வரும் பேற்றுக்கு இத்தலையால் ஓரடி நிரூபிக்கலாயிராதே; “வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்” என்னும்படியிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் தன்னுடைய அனைத்து அவயவங்களிலும் ஸர்வேச்வரன் கலந்து நின்றதை அருளிச்செய்தார்; இந்தத் திருவாய்மொழியில் அவன் அவ்விதமாகக் கலந்ததை எண்ணி மகிழ்ந்து, அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட

ஆனந்தத்தை அருளிச்செய்தார் என்று ஒரு சில ஆசார்யர்கள் உரைப்பார்கள். ஆனால், “கடந்த திருவாய்மொழியில் தனது அனைத்து அவயவங்களையும் ஸர்வேச்வரன் அனுபவித்தான் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்; இப்படியாக உள்ள நிலைக்கு ஆழ்வார் ஏதேனும் காரணம் அருளிச்செய்தாரோ?”, என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஆராய்ந்தார்; அப்படி எந்தவிதமான காரணமும் கிட்டாமல் போகவே பட்டர் பின்வருமாறு கருத்து உரைத்தார். கடந்த திருவாய்மொழியில், “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்; இந்த அனுபவத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த அனுபவம் வேறு ஏதேனும் இருக்கமுடியுமா? நிச்சயமாக முடியாது. ஆனால் இந்த அனுபவம் என்பது எந்தவிதமான தடையும் இன்றி, தொடர்ந்து உண்டாகவேண்டும்; ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலை ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தைப் பொறுத்தது. கடந்த திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அப்போது தனக்குக் கிட்டிய இந்த உயர்ந்த பேறு குறித்து ஆராய்ந்தார். அப்போது அவர் தனது மனதில், “இப்போது நமக்குக் கிட்டியுள்ள இந்தப் பேறு மிகவும் கனமான ஒன்றாக உள்ளது. இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பேறு வேறு ஏதும் இல்லை. இத்தகைய பேறு நமக்கு ஏற்பட என்ன வழி உண்டானது அல்லது எதனால் இந்தப் பேறு கிட்டியது?”, என்று ஆராய்ந்தார். இந்தப் பேற்றைத் தான் அடையத் தன்னிடம் தகுதியான ஏதும் இல்லை என்று உணர்ந்தார். அப்படியே தன்னிடம் ஏதேனும் தகுதி இருந்தாலும் அவை பகவானிடம் த்வேஷம் இல்லாத தன்மை, பகவான் அளிப்பதை எதிர்க்காமல் இருத்தல் என்ற இரண்டு மட்டுமே என்பதையும் அறிந்தார். ஆனால் இவை இரண்டும் இவர் பெற்ற பேற்றுக்குச் சாதனமாக ஆகமாட்டா. ஒருவரிடம் பரமபக்தி வரை உண்டானாலும், அதனைக் கூட இந்தப் பேற்றுக்குச் சாதனமாக உரைக்க இயலாது; ஏன்? ஒருவன் ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்து ஒரு ராஜ்யத்தைப் பெற்றால், அதற்கான விலை எலுமிச்சம்பழம் மட்டுமே என்று கூற இயலாது அல்லவோ? பெரியதிருவந்தாதியில் (56) – வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால் - ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் நமக்கு அளித்த உபாயம் நம்மிடம் வந்த வழியை நாம் அறியோம் – என்று இவரே உரைத்தார் அல்லவோ?

மூலம் - இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது “இவன் தீய வழியைத் தப்பி நல்ல வழி போகவேணும்” என்று உபகரணங்களைக் கொடுத்துவிடுகையாலே, இவன் தலையால் பிறந்த நன்மைக்கு அடி அவனாயிருக்குமே; இனி புத்த்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே, அத்வேஷம் தொடக்கமாக, பரிகணனை நடுவாக, பரமபக்தி பர்யந்தமாகத் தானே பிறப்பிப்பானொருவன்; “நித்யஸூரிகள் பேற்றை அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த நமக்குத் தந்தான்; ஒரு விஷயீகாரமிருக்கும்படியென்!” என்று, கீழில் திருவாய்மொழியில் உந்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிறார் என்று.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் சேதனைப் படைக்கும்போதே, “இவன் தீய வழியில் போகாமல் நல்ல வழியில் செல்லவேண்டும்”, என்று எண்ணியபடியே அனைத்து உறுப்புகளையும் கொடுக்கிறான்; ஆகவே சேதனை தனக்குத்தானே நன்மைகளைத் தேடிக்கொண்டாலும், அதற்கு மூலகாரணமாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான் என்றாகிறது. புத்தி போன்ற அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் அவனே நிர்வாஹகன் என்பதால், ஸர்வேச்வரன் மீது வெறுப்பு இல்லாத தன்மை தொடங்கி, அவனிடம் கொள்ளும் பரமபக்தி முடிய உள்ள அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரனே உண்டாகும்படிச் செய்கிறான். ஆக, “நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கவல்ல பேற்றை எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள நமக்கு அளித்தான்; அவனது கடாசஷம் எத்தகையது?”, என்று கடந்த திருவாய்மொழியில் உண்டான சேர்க்கை காரணமாக ஏற்பட்ட சுவையை எண்ணி இங்கு மகிழ்கிறார் என்று கருத்து.

1-10-1 பொருமா நீள்படை ஆழிசங்கத்தொடு
திருமா நீள்கழல் ஏழுலகுந் தொழ
ஒரு மாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்
கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே

பொருள் - தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வல்லதான பெருமை கொண்டதாக உள்ள சிறந்த ஆயுதங்களாக சங்கும் சக்கரமும் உள்ளன. மேலும், “இவனே மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” என்று பறை சாற்றுவதான அடையாளங்களைக் கொண்டதாகவும், அடியார்கள் உள்ள இடம்வரை சென்று உணர்த்துவதாகவும் உள்ள திருவடிகளை ஏழு உலகில் உள்ள அனைவரும் வணங்கி அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான். எப்படி என்றால் தனக்கு ஈடில்லாத ஒரு பிரம்மச்சாரியாய் வந்து, அதன் பின்னர் ஓங்கி வளர்ந்தான். இப்படிப்பட்ட வைபவத்தை உடைய கருமாணிக்கம் போன்ற அவன், எனது கண்ணில் எப்போதும் உள்ளான்.

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை திரள அருளிச்செய்கிறார் முதற்பாட்டில். “மஹாபலி, தன் வரவை நினையாதேயிருக்க அவன் பக்கலிலே தானே இரப்பாளனாய்ச் சென்று தன்னுடையமையைத் தன்னதாக்கினாற்போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வந்து தன் வடிவழகை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான்” என்று அவன் படியை அருஸந்தித்து இனியராகிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் தான் அருளிச்செய்யவுள்ள அனைத்தையும் தொகுத்து இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். மஹாபலிச் சக்ரவர்த்தி தன்னுடைய யாகசாலைக்குச் ஸர்வேச்வரன் வரப்போகிறான் என்று எண்ணவில்லை; ஆயினும் அவனிடம் ஸர்வேச்வரன் ஒரு யாசகம் கேட்பவனாகச்

சென்றான்; அப்படிச் சென்று தனக்கு உடைமையான பூமியைத் திரும்பவும் பெற்றுக் கொண்டான். மஹாபலியைப் போன்றே நானும் அவனுடைய நினைவு எதும் இல்லாமல் இருந்தேன்; அப்போது தனது வடிவழகுடன் வந்த அவன், தனது வடிவழகை எனது கண்களுக்கு இலக்காக்கினான் என்று அவனுடைய தன்மையை எண்ணிப் பூரித்துப்போகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொரு) திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் நமசி ப்ரப்ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல்; திவ்யாயுதங்கள்தான் ஒருவரையொருவர் அதிசங்கை பண்ணிப் பொருகிறபடியைச் சொல்லுதல். நமசி ப்ரப்ருதிகளோடே பொரும் என்றது சேருமிறே. [இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப] இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஆர்த்துக்கொண்டது; அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமின்றிக்கே, திருவாழி நெருப்பை உமிழ்ந்து விரோதிகளை “வாய்வாய்” என்று ஒடுங்கப் பண்ணிற்று; [விடங்காலும் தீவாயரவணை] திருவநந்தாழ்வான் உகவாதார் மேலே கிடந்தவிடத்தே கிடந்து நெருப்பை உமிழ்ந்தான். விரோதிபூயிஷ்டமான இத்தேசத்தில் அவன் இப்படி செய்யச் சொல்ல வேணுமோ, அங்கே உட்பட இப்படி செய்யக் கடவ அவன்? ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையிறே; ஆங்கு - தேசம் அது, ஆரவாரம் அது - “அஹமந்ந மஹமந்நமஹமந்நம், அஹமந்நாதோஹமந்நாதோஹமந்நாத:” என்கிற ஆரவாரம். அங்கே இது கேட்டு அப்படி படுகிறவர்கள் இங்கே இது கண்டால் இப்படி படச் சொல்ல வேணுமோ? இவர்கள் இப்படி அலமருகைக்கு அடியென்? என்னில், [அரவணை மேல் தோன்றல்] திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் காடுமேடையும் அளக்கைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்ந்தபோது எல்லாம் பட வேண்டாவோ? அவன் இப்படி வ்யாபரியா நின்றால், தன்னில் தான் பொருது என்றபோது அஸ்த்தானே பயசங்கையாலே ஒருவரையொருவர் அதிசங்கை பண்ணிப் பொருகை. “ராகவம் சரணம் கத:” என்றவணையிறே “வத்தயதாம்” என்றது; “பரதஸ்ய வதே தோஷம் நாஹம் பச்யாமி” என்றாரிறே இளையபெருமாள்.

விளக்கம் - (பொரு) - இந்த உலகத்தை அளந்தபோது, மஹாபலியின் புத்திரனாகிய நமசி போன்றவர்கள் மீது சக்கரம் போன்றவை சென்றதைக் கூறினார். அல்லது “சக்கரம் காப்பாற்றுமோ” என்று சங்கும், “சங்கு காப்பாற்றுமோ” என்று சக்கரமும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகம் கொண்டு நின்றன என்றும் கூறலாம். ஆனால் நமசி முதலானவர்கள் விரோதிகளாக உள்ளதால் அவர்களுடன் இந்த ஆயுதங்கள் யுத்தம் செய்தன என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். அடுத்து இரண்டாம் திருவந்தாதி (71) - இடங்கை வலம்புரி - என்னும் பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். [இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப] - அவனுடைய இடது திருக்கரத்தில் உள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம், நமசி போன்றவர்களை இவன் வென்றது

குறித்து, அப்போது உண்டான வெற்றியை உணர்த்தும்விதமாக பெரும் ஆரவாரம் செய்தது. ஆனால், இவ்விதம் ஆரவாரம் செய்து கொண்டாட இது சரியான நேரம் இல்லை என்று எண்ணி, சக்கரத்தாழ்வான் தனது நெருப்பை நழுசி போன்ற அசுரர்கள் மீது உமிழ்ந்து, அந்த விரோதிகளை ஒடுங்கும்படிச் செய்தான். [விடங்காலும் தீவாயரவணை] - தான் இருந்த இடத்தில் இருந்தபடியே ஆதிசேஷன் விரோதிகள் மீது நெருப்பை உமிழ்ந்தான். ஆனால் ஆதிசேஷன் உள்ள இடம் பரமபதம் ஆகும்; அது எந்தவிதமான விரோதிகளும் இல்லாத இடம் ஆகும்; இப்படிப்பட்ட இடத்திலும் ஆதிசேஷன் இது போன்று செய்யவேண்டுமோ; பரமபதத்தில் இவ்விதம் செய்வானோ என்று கேட்கலாம். நான்முகன் திருவந்தாதி (10) - ஆங்கு ஆரவாரம் அது கேட்டு அழல் உமிழும் பூங்காரரவணை - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் பகவானுக்கு ஏற்றவர்களின் ஆரவார ஒலியைக் கேட்டாலும், “ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆபத்து வந்ததோ” என்று எண்ணுபவன் ஆயிற்றே! அங்கு அவர்கள் எழுப்பும் ஆரவாரம் என்னவென்றால் தைத்திரீய உபநிஷத் (10) - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம், அஹமந்நாதோஹமந்நாதோஹமந்நாத: - நான் அவனுக்கு இனியவன், நான் அவனை அனுபவிப்பவன் - என்ற முழக்கமே ஆகும். பரமபதத்தில் உள்ளபோது உண்டாகின்ற இது போன்ற புகழ்ச்சி ஒலிக்கே பயம் கொள்பவர்கள் என்றால், இங்கே நழுசி போன்ற அசுரர்கள் சூழ இவன் நிற்கும்போது இவர்களுடைய பயத்தைக் கூறவும் வேண்டுமோ? சரி, இவர்கள் இவ்விதம் பதறியபடி உள்ளதன் காரணம் என்ன? [அரவணை மேல் தோன்றல்] - திருப்பாற்கடல் உறுத்தாமல் இருப்பதற்காக அதன் மீது மென்மையான படுக்கையாக ஆதிசேஷனைக் கொண்டவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். இத்தனை மென்மையான அவன், காடு மற்றும் மேடு ஆகிய பலவற்றையும் அளப்பதற்காகத் தனது மலர் போன்ற மென்மையான திருவடியை உயர்த்தினான். அப்போது அதில் எல்லாம் இடறி, அந்தத் திருவடி அனைத்து பாடுகளும் படும் அல்லவோ? அவன் இப்படியாக நின்றபோது, தகாத இடத்தில் ஏற்படும் தேவையற்ற பயம் போன்று உண்டான பயம் காரணமாக, சங்கும் சக்கரமும் பயம் கொண்டு மோதின என்று கருத்து. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-27) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனே சரணம் - என்று புகுந்த விபீஷணனையும், வத்யதாம் - கொல்லவேண்டும் - என்றனர்; இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (96-24) - பரதஸ்ய வதே தோஷம் நாஹம் பச்யாமி - பரதனைக் கொல்வதால் எந்தப் பாவமும் உண்டாவதை நான் காணவில்லை - என்று லக்ஷ்மணன் உரைத்தான்; இவை அனைத்தும் பயம் காரணமாகவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மா) அவற்றின் வடிவின் பெருமையைச் சொல்லவுமாம். அன்றியே, ஆச்ரித விஷயத்தில் அவனிற்காட்டில் இவர்களுக்கு உண்டான பக்ஷபாதத்தைச் சொல்லவுமாம். “அவ்யாஹதாதி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதிந்யாயுதாநி தம் ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் எதிரியானாலும் அவன் கையிலே காட்டிக்கொடாதே நோக்கும்

மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது. (நீள் படை) “ஆயிரக்காதம் பறப்பதின் குட்டி ஐந்நூறு காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்” என்னுமாபோலே, ஸர்வேச்வரன் அதிகரித்த கார்யத்திலே அவன் தன்னிலும் முற்பட்டிருக்கை. நீள்படையான ஆழிசங்கத்தோடே கூட. (திரு மா நீள் கழல் ஏழுலகும் தொழ) “கதா புந:” என்று நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும் திருவடிகளைக் கொண்டு கிடர் ஆசையில்லாதார் தலையிலே வைத்தது. (திரு) ஐச்வர்ய ஸூசகமான த்வஜாரவிந்தாதிகளை யுடைத்தாயிருக்கை. (மா) பரமபூஜ்யமாயிருக்கை. (நீள்கழல்) ஆசாலேசமுடையார் இருந்தவிடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள். (ஏழுலகும் தொழ) ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதாரும் தொழ. (ஒரு) இவன்தானே “இவ்வடிவை இன்னமொருகால் கொள்ளவேணும்” என்னிலும் வாயாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை. (மாணி) ஸ்ரீய:பதி என்று தோற்றாதபடி இரப்பிலே தழும்பேறுகை. (குறளாகி) கோடியைக் காணியாக்கினாற் போலே, பெரிய வடிவைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படி சுருக்கினபடி. (நிமிர்ந்த) அடியிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்தவாறே நிமிர்ந்தபடி. வாஸுதேவ தருவினே. நெய்தற்காடு அலர்ந்தாற்போலே, ஆகாசாவகாசமடையத் தன் வடிவழகாலே பாரித்தபடி. (அக்கருமாணிக்கம்) மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேதிக்கப் போகிறதில்லை காணும். (என் கண்ணுளதாகுமே) ஏழலகத்துள்ளார் வாசியறிந்திலர்களிறே; அவ்வாசியறியுமவராகையாலே “என் கண்ணுளதாகுமே” என்கிறார். கண் என்று - இடமாய், என்னிடத்தாகும் என்னவுமாம். “கருமாணிக்கம்” என்கையாலே, கண்ணுளதாகும் என்கிறது.

விளக்கம் - (மா) சங்கு சக்கரம் போன்றவற்றின் வடிவத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறார். அல்லது அடியார்களின் விஷயத்தில் அவனைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு உள்ள பஷுபாதத்தை உரைக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம். அவனைக் காட்டிலும், இவர்களுக்கு அடியார்கள் விஷயத்தில் பஷுபாதம் உண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - அவ்யாஹதாதி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம் ரஷந்நி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித: - ஸர்வேச்வரனை ஆராதிக்கும் ஜீவராசிகளை, எதனையும் தடுக்க இயலாத சக்கரம் போன்ற ஆயுதங்கள் அனைத்து ஆபத்துக்களிலிருந்தும் காப்பாற்றுகின்றன - என்றது காண்க; அதாவது அடியார்கள் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனே எதிர்த்து நின்றாலும், அவன் திருக்கரத்தில் புகாமல் நிற்கும் தன்மையை உரைத்தார். சக்கராயுதம் தூர்வாஸரையும், இஷ்டீகாஸ்த்ரம் காகத்தையும் மெதுவாகவே பின் தொடர்ந்தன; இதனால்தான் அவர்களுக்குச் சரணாகதி செய்ய அவகாசம் கிட்டியது. (நீள் படை) - “ஆயிரம் காதம் தூரம் ஒரு பறவை பறக்கும் என்றால், அதன் குட்டியானது ஐந்நூறு காதம் பறக்கும்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் எடுத்த செயலில் அவனைக் காட்டிலும் வேகமாக முன்னே சென்று நிற்பவை. இப்படியாக உள்ள சக்கரமும் சங்கும் தவிர. (திரு மா நீள் கழல் ஏழுலகும் தொழ) - ஸ்தோத்ரரத்னம் - கதா புந: - உனது திருவடியே தலைக்கு ஆபரணமாய் - என்று நான் ஆசைப்பட்ட திருவடிகளை, ஆசையில்லாத

பலரது தலைகளிலும் வைத்தான். (திரு) - ஐச்வர்யத்தை உடையவன் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக இவனது திருவடிகளில் கொடி, தாமரை போன்ற அடையாளங்கள் கொண்டவன். (மா) - அனைவராலும் வணங்கி ஆரதிக்கத் தக்கபடி இருத்தல். (நீள்) துக்கத்தில் உள்ள அடியார்கள் உள்ள இடம் வரை வளர்ந்து செல்லும் திருவடிகள். (ஏழுலகும் தொழ) எந்தவிதமான சாதனத்தையோ, அனுஷ்டானத்தையோ கைக்கொள்ளாதவர்களும் தொழும்படியாக. (ஒரு) - ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், “இதே போன்ற ரூபத்தை மீண்டும் ஒருமுறை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்று எண்ணினால், அது கிட்டாதபடி, இதனைப் போன்று இன்னொன்று இல்லை என்னும்படி உள்ள நிலை. (மாணி) மாணி என்றால் பிரம்மச்சாரி. இவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்ற நிலைக்கு, யாசகம் கேட்டதன் மூலம் தழும்பு ஏறியது. (குறளாகி) - குறள் என்றால் சிறிய வாமனன். கோடியைக் காணி என்று செய்தது போன்று, கண்ணால் முழுவதுமாகக் காண இயலாத தனது உருவத்தை மிகவும் எளிதாகக் கண்டு பருகலாம்படிச் சுருக்கினான். (நிமிர்ந்த) - வேரில் நீர் விட்டவுடன் செடியானது ஓங்கி வளர்வது போன்று, கையில் தான நீர் பெற்றவுடன், ஓங்கு வளர்ந்தான். இவன் வாஸுதேவன் என்ற மரம் அல்லவோ? நீலோத்பல மலர்கள் நிறைந்த வனம் முழுவதும் மலர்ந்து காணப்பட்டது போன்று ஆகாயம் முழுவதும் தனது வடிவழகால் பரப்பி நின்றான். (அக்கருமாணிக்கம்) - மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஆழ்வாராலும் இவனை அளவிட இயலாதபடி உள்ளான் என்கிறார். (என் கண்ணுளதாகுமே) - ஏழு உலகில் உள்ளவர்கள் இவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அறியமாட்டனர். இவர் இந்த வேறுபாட்டை அறிந்தவர் என்பதால் “என் கண்ணுளதாகுமே” என்கிறார். கண் என்பதை இடம் என்று பொருள் கொண்டு, “என்னிடம் உள்ளான்” என்றும் கூறலாம். “கருமாணிக்கம்” என்று கூறியதால் “கண்ணுளது” என்று அஃறிணையில் உரைத்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 64)

61. வாசகம் செய்வது நம்பரமே தொல்லை வானவர்தம்

நாயகன் நாயகரெல்லாந் தொழுமவன், ஞாலம் முற்றும்

வேயகமாயினும் சோராவகையிரண்டே யடியால்

தாயவன் ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றிற்று நம்மிறையே

பொருள் - எப்போதும் இருந்து வருபவர்களான நித்யஸூரிகளின் தலைவனும், தேவர்களால் தொழப்படுகின்ற நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவராலும் வணங்கப் படுபவனும், இந்தப் பூமி முழுவதையும் மூங்கில் வளரக் கூடிய சிறிய அளவு கூட இடம் விடாதபடி தனது இரண்டே அடிகளால் அளந்தவனும், நமக்குத் தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் - இடையர் குலத்தில் வந்து அவதரித்தமை குறித்துப் புகழ்வது நமக்கு இயலுமோ?

அவதாரிகை - “பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்” என்று இவள் சொன்ன வநந்தரம் திருத்தாயாரத்தை யநுபாஷிக்கையாலே அத்தைக் கேட்டுப் பிராட்டியான தசை போய் தாமான தசையாம்படியாய்த் தரித்தார். இவர் தம்மைத் தாமுணர்ந்தால் இவர்க்குப் பாழி க்ருஷ்ணாவதாரமிறே. அங்கே புக்கு எத்திறமென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்” என்று இவள் உரைத்ததைக் கேட்ட இவளது திருத்தாயார் அதனை விவரித்தார். இதனைக் கேட்ட இவருக்குத் தனது பிராட்டி பாவம் மாறி, மீண்டும் ஆழ்வாரான தனது இயல்பு நிலைக்கு வந்தார். இவர் தம்மைத்தாம்

உணர்ந்தபடி இருந்தால், எப்போதும் நினைப்பது க்ருஷ்ணாவதாரம் மட்டுமே என்பதால், அதனை உரைத்த “எத்திறம்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே) எத்திறமென்று மோஹித்துக் கிடக்குமிதுக்கு மேற்படப் பாசரமிட்டுச் சொல்லுமது நம்மால் செய்யலாவதொன்றோ? என்றாள். பாசரமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதொழுகிற தென்னென்னில், தொல்லை வானவருண்டு “யத்ரருஷ்ய: ப்ரதமஜாயே புராணா:” என்கிறவர்கள், அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன் (ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றிற்று வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே) என்கிறார். வேதங்களோடு வைதிக புருஷர்களோடு வாசியில்லையாயிற்று பாசரமிட்டுச் சொல்ல மாட்டாமைக்கு. வேதங்களும் ஆனந்தகுணத்தைச் சொல்லப் புக்க மாத்ரத்திலேயிறே, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீண்டது. “தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்”. அகர்ம வச்யனாயிருக்கிறவன், பிறக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மமின்றிக்கேயிருக்க வந்து பிறந்த நீர்மையை, தீமதாமக்ரேஸரராயிருக்குமவர்கள் அது தன்னிலிழிந்தறியப் போகாமையாலே அதைச் சுற்றும் வந்து ஆழங்காற்படா நிற்பார்கள். ஸர்வஜ்ஞனான தான் சொல்லிலும் “ஜந்கர்மச மே திவ்யம்” என்றும், “பரம்பாவம்” என்றும் சொல்லுமித்தனை. இவர்க்குத்தானே எத்திறமென்று மோஹித்துக் கிடக்கை ப்ரக்ருதியிறே. (தொல்லை வானவர் தம் நாயகன்) நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வுருகானவன். (நாயகரெல்லாந் தொழுவன்) இவ்வுருகிலாக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளும் “சதுர்தச புவந்ததுக்குங் கடவோம்” பிறவாதாராயிருக்கிறவர்களிறே பிறக்கற ஈச்வரனை வந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்கள். மநுஷ்யர் கண்ணுக்குக்கூடத் தோற்றாதவர்கள் ராவண வதாநந்தரத்திலே வந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்கள்.

விளக்கம் - (வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே) – திருவாய்மொழி (1-3-1) – எத்திறம் - என்று அவனுடைய லீலைகளைக் கண்டு மயங்கிக்கிடப்பது அல்லாமல், அதனையும் தாண்டி புகழ்ந்து உரைப்பது என்பது நம்மால் செய்ய இயலுமோ என்கிறாள். பாசரத்தால் ஏன் கூற இயலாது? விடை அளிக்கிறார். (தொல்லை வானவர்) - நித்யஸூரிகள் உள்ளனர், அவர்களுக்கு நிர்வாஹகன். (ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றிற்று வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே) - என்றது காண்க. வேதங்கள், வைதிக புருஷர்கள் என்று வேறுபாடு இல்லாமல் யாராலும் இவனைப் பற்றி முழுமையாக உரைக்க இயலாது. இவனுடைய ஆனந்தகுணம் பற்றி உரைக்கத் தொடங்கிய வேதங்கள், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (6) – யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே - உரைக்க இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின – என்பதற்கு ஏற்ப மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்திற்கே வந்தன. புருஷஸூக்தம் – தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - அவனுடைய அவதாரங்கள் குறித்து தீரர்களே நன்கு அறிவர் - என்றது. கர்மங்களால் வசப்படாமல் உள்ளான்; பிறப்பு என்பதற்குக் காரணமாக கர்மம் பொதுவாக இருப்பதுண்டு; ஆனால் அது போன்று ஏதும் இல்லாமல் வந்து

பிறந்தான். இப்படியாக உள்ள இவனுடைய நீர்மையை அறிந்து அதில் ஈடுபடாமல் உள்ளனர். அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய தான் கீதையில் உரைக்கும்போது (4-9) – ஜந்கர்மச மே திவ்யம் - எனது பிறப்பும் கர்மமும் தெய்வீகம் நிறைந்தவை – என்றும், (7-24) – பரம்பாவம் – எனது பரம நிலை – என்றும் கூறியது காண்க. ஆனால் இவருக்கு “இவனுடைய நீர்மை எத்திறம்” என்று மயங்குதல் இயல்பான ஒன்றாகிறது. (தொல்லை வானவர்) – நித்யஸூரிகளுக்கு உண்மையானவன். (நாயகரெல்லாந் தொழுமவன்) - இவனால் படைக்கப்பட்ட தேவர்களும், நான்முகன் போன்றவர்களும் “பதினான்கு லோகங்களையும் நாங்கள் செலுத்துகிறோம்” என்ற அபிமானத்தை நீக்கி வந்து இவனைத் தொழுவார்கள். பிறப்பு அற்றவர்கள் என்று கூறப்படும் இவர்கள், இந்தப் பூமியில் பிறப்பு எடுத்தவனை வந்து துதிக்கிறார்கள். மனிதர்களின் கண்களில் படாமல் உள்ளவர்கள், இராவணனின் வதத்தைத் தொடர்ந்து துதித்து நின்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (ஞாலமித்யாதி) பூமிப்பரப்படைய ஒரு கோல்குத்தும் விடாதே இரண்டடியாலே யளந்து கொண்டவன். துர்யோதநாதிகள் “பாண்டவர்களுக்கொரு கோல்குத்து நிலமும் விடோம்” என்றபிமாநித்தாற்போலே யாயிற்று இவனுமிந்த்ரனுக்காக மஹாபலிக்கொரு கோல்குத்தும் விடேனென்றபடி. (இரண்டே அடியால் தாயவன்) மூன்றடியையிரந்து ஓரடிக்கவனைச் சிறையிட்டு வைக்கக்காக இரண்டடியாலே யளந்து கொண்டவன். (ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றிற்று) பூமிப்பரப்படையத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொண்டவன் தன் காலின் கீழே துகையுண்டதொரு பதார்த்தத்துக்குத் தான் புத்ரனானவிது நம்மாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவ தொன்றன்றே. (ஆய்க்குலமாய்) ஸம்ஸாரிகளிலே யொருவனுக்கு அல்பம் விவேகமுண்டானால் “பால்யேநதிஷ்ட்டாலேத்” என்று அபிஜந வித்யா வருத்தாதிகளாய் வந்த அபிமாநத்தைப் பொகடா நின்றானிறே. அல்பம் விவேகமுண்டாயிருக்கிற விவனகப்பட வித்தைப் பொகடா நிற்க, ஸர்வஜ்ஞான தான் பரத்வாதிகளையுங் காற்கடை கொண்டு இக்குலாபிமாநத்துக்கவ்ருகு ஒன்றறியா தானாய் வந்து பிறந்தான். “ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:” என்கிறபடியே தன்னைப் பற்றினாரும் பழையருமாய்ப் பிறவாதாருமாயிருக்க அவன் வந்து பிறந்த விதுக்குப் பாசுரமிடப் போமோ? (வந்து தோன்றிற்று) “ஆவிர்ப்பூதம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஞாலமித்யாதி) – இந்தப் பூமியின் பரப்பளவு முழுவதும், ஒரு மூங்கில் நடும் இடம் கூட விடாமல், தனது இரண்டு அடியால் அளந்து எடுத்துக் கொண்டவன். துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்கு, “ஒரு மூங்கில் நிறுத்தும் இடம் கூட அளிக்கமாட்டேன்” என்று கூறியது போன்று இவனும் இந்த்ரனின் பொருட்டு, “மஹாபலிக்கு ஒரு மூங்கில் நடும் இடம் கூட விடமாட்டேன்”, என்றான். (இரண்டே அடியால் தாயவன்) – மூன்றடியை யாசகமாகப் பெற்று, ஓர் அடி மூலம் அவனைச் சிறைப் பிடிக்க எண்ணி, இரண்டு அடியால் அளந்தவன்.

(ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றிற்று) - இப்படியாக இந்தப் பூமியின் பரப்பளவு முழுவதையும் தனது திருவடியின் கீழே கொண்டான்; ஆனால் இவ்விதம் தனக்கு அடங்கிய பூமியின் புத்ரனாய் வந்தான்; இதனை நம்மால் எவ்விதம் முழுவதுமாகப் புகழ்ந்து உரைக்கமுடியும்? (ஆய்க்குலமாய்) - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5) - பால்யேநதிஷ்ட்டாலேத் - மௌனம் மற்றும் மௌனம் அற்ற தன்மை ஆகியவற்றை விட்டு, ப்ரஹ்ம ஞானியாகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரிகளில் உள்ள ஒருவன் அற்பமான விவேகம் ஏற்பட்டாலும், தனது வித்யை குறித்த விஷயங்களை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பான் அல்லவோ? இவ்விதம் சாதாரண மனிதனே தனது வித்யை மற்றும் செயல்கள் குறித்து வெளியே பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ளாத நிலையில், அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன், பாவங்கள் அற்ற தன்மை முதலானவற்றைக் கொண்டவனாக, தான் பிறந்த குலத்துக்கு ஏற்ப ஏதும் அறியாதவன் போன்று பிறந்ததில் என்ன வியப்பு! இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - “ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: - எப்போதும் உள்ள மஹாவிஷ்ணு மனிதனாகப் பிறந்துள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை அடைந்தவர்களும், தனக்கு முன்பே உள்ளவர்களும் இங்கு வந்து பிறக்காமல் உள்ளபோது, தான் வந்து பிறந்தமை குறித்துப் புகழ்ந்து உரைக்க இயலுமோ? (வந்து தோன்றிற்று) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-2) - ஆவிர்ப்பூதம் - தோன்றினான் - என்று அல்லவோ கூறியது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்